

En la alegoría que nos presenta el evangelio de hoy, Jesús se declara la puerta del aprisco de las ovejas y, al mismo tiempo, pastor de ellas. En un principio, sus oyentes no entendieron bien a Jesús. Por lo que tuvo que insistirles de nuevo. Dice Jesús: "Yo soy la puerta: el que por mí entre se salvará, y entrará y saldrá y hallará pasto". Siendo sus ovejas tenemos que entrar por la puerta que es Jesús.

Jesús es también el buen pastor de las ovejas, y, porque son suyas, las cuida de sus enemigos, de los lobos que las pueden atacar. Las conoce y llama a cada una por su nombre y las ovejas le siguen, porque conocen su voz, y van detrás de él para tener viva y vida abundante. Para esto vino Jesús hasta nosotros.

Lo que debemos hacer los cristianos en relación con las personas que entren en contacto con nosotros, no es que se queden con nosotros, con nuestra persona, con nuestros criterios, con nuestras opiniones. Por eso a veces criticamos, murmuramos, nos enfadamos, les juzgamos, y les hacemos daño, en vez de ayudarles. Nosotros no salvamos a nadie. Eso es soberbia. Lo nuestro es orar por ellos, con la humildad de no criticar ni juzgar, y con amor y comprensión, ayudarles a que vayan siempre al verdadero y buen Pastor, Cristo Jesús, para que oigan su voz y Jesús les dé la vida que él solo puede darles.

В алегорії, представлений нам у сьогоднішньому Євангелії, Ісус оголошує себе воротами кошари і, водночас, пастирем овець. Спочатку Ісус не був добре зрозумілий своїми слухачами. Тому йому довелося знову наполягати на своєму. Ісус каже: "Я - двері: хто ввійде через мене, той спасеться, і піде і вийде, і знайде пасовисько". Будучи Його вівцями, ми повинні входити через двері, якими є Ісус.

Ісус також є добрим пастирем овець, і тому, що вони Його, Він піклується про них від їхніх ворогів, від вовків, які можуть напасти на них. Він знає їх і кличе кожну на ім'я, і вівці йдуть за ним, бо знають його голос, і йдуть за ним, щоб мати життя і життя рясне. Ось чому Ісус прийшов до нас.

Що ми, християни, повинні робити по відношенню до людей, які з нами контактують, це не те, щоб вони залишалися з нами, з нашою особою, з нашими критеріями, з нашими думками. Саме тому ми іноді критикуємо, бурчимо, гніваємося, засуджуємо їх, робимо їм боляче, замість того, щоб допомогти. Ми нікого не рятуємо. Це гордість. Що ми робимо, так це молимося за них, зі смиренням, щоб не критикувати і не засуджувати, а з любов'ю і розумінням допомагати їм завжди йти до правдивого і доброго Пастиря, Христа Ісуса, щоб вони почули Його голос і Ісус дав їм життя, яке тільки Він може їм дати.